Mennesker i ganske smaa Stillinger, der har stor Magt. Det vil i hvert enkelt Tilfælde afhænge af Personligheden." — Jeg vil haabe, at Frk. Muncks personlige Indflydelse maa komme til at række langt — jeg tror baade, at Kommunen og Sygeplejestanden kan staa sig ved det.

Kbhvn. d. 2. Maj 1913.

Thora Knudsen.

Valget.

—o—

Atter har vi set Mændene flokkes om Valgurnen for at bestemme Kursen for Landets Styrelse i den kommende Tid, medens vi Kvinder stod uden for, og blev ikke spurgt. — Dog er det *vort Land*, *vor Fremtid*, det gælder saavel som Mændenes. Igen skal et nyt Ting, Mænd valgt af Mænd samles for at fastslaa de Love, som vi alle — Kvinderne med — skal adlyde.

Vi har kunnet overvære Vælgermøderne, og vi har kunnet interpellere ved Valghandlingen — ellers intet. Men Lejligheden til at overvære Vælgermøderne har ikke i tilstrækkelig Grad været udnyttet af Kvinderne, skønt det, navnlig her i Bladet, ikke har manglet paa Opfordring. Grundene hertil er sikkert mangfoldige, men en af de vigtigste har uden Tvivl været Ulysten til at komme, hvor man ikke hører til, og det tilmed et Sted, hvor som fremhævet her i Bladet — Tonen ikke altid er den hyggeligste.

Derimod er Kandidaterne overalt bleven interpellerede om deres Stilling til Kvindevalgretten i Aar som ved tidligere Valg. Til alle D. K.s Kredsstyrelser er der blevet udsendt en trykt Interpellation af følgende Indhold: *„Paa Dansk Kvindesamfunds Vegne tillader jeg mig at spørge, om Kanditaterne vil love — ved kommende Forhandlinger om Ændringer i Grundloven — under ingen Omstændigheder — at frafalde Kravet om Gennemførelse af Kvindens pol. Valgret og Valgbarhed paa samme Betingelser som Mænd"*, og vore Kredse har ikke svigtet overfor denne vigtige Pligt. Naar D. K.s Københavns Kreds for første Gang holdt sig tilbage og undlod at interpellere Kandidaterne, var dette imidlertid ikke af Mangel paa Pligttroskab, men i Forstaaelse af, at det mere vilde skade end gavne Sagen, om der ved hvert Valgsted skulde interpelleres to Gange om Kvindevalgretten, idet det paa Forhaand vidstes, at Kvindevalgretsforeningen vilde sende sin Interpellant. Det eneste rimelige, nemlig en fælles Optræden af disse to Foreninger, der arbejder for samme Sag, havde ikke kunnet gennemføres. Forsøg i denne Retning er ved tidligere Valg gentagne Gange strandet paa bristende Forstaaelse af Sagens Tarv paa dette Punkt indenfor Kvindevalgretsforeningens Ledelse. — Man maa kun beklage, at Interpellationerne i Hovedstaden maatte savne den Vægt, som D. K.s Tilslutning paa Grund af denne Forenings mangeaarige og alsidige Arbejde for Kvindesagen vilde have givet dem. D. K.s samfundsnyttige Arbejde og almindelige Anseelse er netop et vægtigt Bevis for, at Kvinderne bør have den politiske Valgret og Valgbarhed.

De Svar paa Interpellationen, der foreligger ved Redaktionens Slutning viser ogsaa, at der i det nye Folketing ikke er nogen Tvivl om dette Punkt. Maatte det nu blot lykkes at finde Vejen til dets Gennemførelse!

Faguddannelse i Husholdning og Husholdningsfagskoler.

—o—

Hvorfor søger saa mange unge Kvinder bort fra det huslige Arbejde, skønt dette Arbejde er sundt og afvekslende og bliver godt betalt? Dette er vist et Spørgsmaal, som mange Husmødre, der holder af deres Gerning, overvejer. Jeg for mit Vedkommende har tillige tænkt meget over, hvorfor de unge Piger, der tager Plads som Tjenestepiger d. v. s. som Husmødrenes Medhjælpere og Lærlinge, ofte synes at mangle Lyst til at lære og dygtiggøre sig til en Husmoders og Moders Gærning. Jeg tror, at Grunden til disse Forhold, hvoraf i hvert Fald det første er en Kendsgerning, er — »ikke de Fejl fra baade Husmødrenes og deres Medhjælperes Side, som man i Almindelighed gensidig giver Skylden for Misseren« — men derimod, at den unge Kvinde, som skal være Tjenestepige, ikke har noget bestemt Maal at arbejde henimod, da hendes Arbejde ikke regnes for »Fagarbejde.« Naar en ung Mand kommer i Lære, ved han, at han maa anvende flere Aar paa at lære sit Fag, og at han maa arbejde med Energi for efter endt Læretid at kunne bestaa sin Fagprøve. Han ved, at han, naar han arbejder for sin Mester, tillige bygger paa sin egen Fremtid. Af den i Husvæsen uddannede unge Pige forlanges der ingen Fagprøve, intet Bevis paa Dygtighed. For hende er det ikke ansporende, at hun, selv om hun opnaar at blive dygtig til sin Gerning, dog helt er underkastet Anbefalingers Vilkaarlighed.

Vi Kvinder bør, synes jeg, ikke være bange for at lære af Mændene at have Lærlinge, som vi gerne vil dygtiggøre, vi bør være vidende om, at der i dette Forhold er en vis gensidig Forpligtelse. Endvidere synes jeg, vi burde have Fagskoler, hvor dygtige ledende Kvinder fastsatte bestemte Maal, som de unge Kvinder under deres Uddannelse kunde stræbe hen til, og hvor unge Kvinder af alle Samfundslag, efter Uddannelse i private Hjem, kunde underkaste sig en Fagprøve og have den Glæde at modtage det Diplom eller det Svendebrev, som skulde være Belønningen for deres Flid i Læretiden.

Jeg tænker mig, at saadanne Fagskoler, om der var ligesaa mange Fagskoler for Husholdning som f. Eks. tekniske Skoler, vilde have deres store Betydning derved, at vore unge Kvinder der i Læretiden kunde faa nogen Aftenundervisning, paa lignende Maade, som vore unge Mænd faar Aftenundervisning paa vore tekniske Skoler. Jeg tror, at en saadan Ordning vilde have en overordentlig stor opdragende Betydning for vore unge Kvinder og hæve det huslige Arbejde til Glæde for dets Udøvere, thi som Forholdene nu er, er de ikke tilfredsstillende, hverken for Husmødrene eller deres Medhjælpere.

Til Slut vil jeg gerne sige dette: Jeg er vidende om, at mange dygtige Kvinder søger at løse herhen hørende Spørgsmaal, og at jeg, en jævn Husmoder, selvfølgelig ikke mener at kunne løse dem, men blot gerne vil give mit Bidrag til Løsningen.

Laura Frederiksen.